

Neviim (prophètes) - Livre des Rois II

Chapter 4

- 4,1 ואשה אחת מגישי בני-הגביאים צעקה אל-אלישע לאמר, עבדך אישי מת, ואמה ידעתי, כי עבדך היה ירא את-יהוה; והנשה--בא לקחת את-שני ילדי לו, לעבדים.
- 4,2 ויאמר אליה אלישע, מה אעשה-לך, הגידי לי, מה-יש-לכי (לך) בבית; ותאמר, אין לשפסותך כל בבית, כי, אם-אסון שמן.
- 4,3 ויאמר, לכי שאלי-לך כלים מן-החוץ, מאת, כל-שכנכי (שכנכי)--כלים רקים, אל-תמעיטי.
- 4,4 ובאת, וסגרת הדלת בעדך ובעד-בניך, ויצקת, על כל-הכלים האלה; והמלא, תסיעי.
- 4,5 ותלך, מאתו, ותסגר הדלת, בעדה ובעד בניה; הם מגישים אליה, והיא מיצקת (מוצקת).
- 4,6 ויהי כמלאת הכלים, ותאמר אל-בנה הגישה אלי עוד כלי, ויאמר אליה, אין עוד כלי; ויעמד, השמן.
- 4,7 ותבא, ותגד לאיש האלהים, ויאמר לכי מכרי את-השמן, ושלמי את-נשיכי (נשיך); ואת בניכי (ובניך), תחיי בנומר. {פ}
- 4,8 ויהי היום ויעבר אלישע אל-שונם, ושם אשה גדולה, ותסזק-בו, לאכל-לחם; ויהי מדי עברו, יסר שמה לאכל-לחם.
- 4,9 ותאמר, אל-אישה, הנה-בא ידעתי, כי איש אלהים קדוש הוא--עבר עלינו, תמיד.
- 4,10 ונעשה-בא עלית-קיר קטנה, ונשים לו שם מטה ושלחן וכסא ומנוכה; ויהי בבאו אלינו, יסור שמה.
- 4,11 ויהי היום, ויבא שמה; ויסר אל-העליה, וישכב-שמה.
- 4,12 ויאמר אל-גיחזי ובערו, קבא לשונמית הזאת; ויקרא-לה-ותעמד, לפניו.
- 4,13 ויאמר לו, אמר-בא אליה הנה סרדת אלינו את-כל-הסודה הזאת, מה לעשות לך, היש לדבר-לך אל-המלך או אל-שר הצבא; ותאמר, בתוך עמי אנכי ישבת.
- 4,14 ויאמר, ומה לעשות לה; ויאמר גיחזי, אבל בן אין-לה--ואישה זקן.
- 4,15 ויאמר, קרא-לה; ויקרא-לה-ותעמד, בפתח.
- 4,16 ויאמר, למועד הזה כעת תיה, אתי (את), חבקת בן; ותאמר, אל-אדני איש האלהים--אל-תכזב, בשפסותך.
- 4,17 ותהר האשה, ותלד בן, למועד הזה כעת תיה, אשר-דבר אליה אלישע.
- 4,18 ויגדל, תילד; ויהי היום, ויצא אל-אביו אל-הקצרים.
- 4,19 ויאמר אל-אביו, ראשי ראשי; ויאמר, אל-הנער, שאהו, אל-אמו.
- 4,20 וישא-הו-ויביאהו, אל-אמו; וישב על-ברכיה עד-הצהרים, וימת.
- 4,21 ותעל, ותשכבהו, על-מטת, איש האלהים; ותסגר בעדו, ותצא.
- 4,22 ותקרא, אל-אישה, ותאמר שלחה בא לי אסד מן-הנערים, ואחת האתנות; וארצה עד-איש האלהים, ואשובה.
- 4,23 ויאמר, מדוע אתי (את) הלכתי (הלכת) אליו היום--לא-חדש, ולא שבת; ותאמר, שלום.
- 4,24 ותחבש, האתון, ותאמר אל-נערה, גהגלך; אל-תעצר-לי לרכב, כי אם-אמרתי לך.
- 4,25 ותלך, ותבא אל-איש האלהים--אל-הר הכרמל; ויהי כראות איש-האלהים אתה, מנגד, ויאמר אל-גיחזי ובערו, הנה השונמית הלז.
- 4,26 עתה, הוץ-בא לקראתה, ואמר-לה השלום לך השלום לאישך, השלום לילד; ותאמר, שלום.
- 4,27 ותבא אל-איש האלהים, אל-ההר, ותסזק, ברגליו; ויגש גיחזי להדפה, ויאמר איש האלהים הרפה-לה כי-נפשה מרה-לה, ויהוה העלים ממני, ולא הגיד לי.
- 4,28 ותאמר, השאלתי בן מאת אדני; הלא אמרתי, לא תשלה אתי.
- 4,29 ויאמר לגיחזי חגר מתניך, וקח משענתי בידך לך, כי-תמצא איש לא תברכנו, וכי-יברכך איש לא תענו; ושמת משענתי, על-פני הנער.
- 4,30 ותאמר אם הנער, סיהוה וחי-נפשך אם-אעזב; ויקם, וילך אסריה.

- 4,31 וַגִּזְיוֹ עָבַר לַפְּנִיָּהִם, וַיִּשֶׂם אֶת-הַמְּשֻׁעָנֹת עַל-פְּנֵי הַנְּעִיר, וַאֲיִן קוֹל, וַאֲיִן קִשְׁבִּי; וַיֵּשֶׁב לַקְּרֹאתוֹ וַיַּגֵּד-לוֹ לֵאמֹר, לֹא הִקִּיץ הַנְּעִיר.
4,32 וַיָּבֹא אֱלִישֶׁע, הַבְּיָתָה; וְהִנֵּה הַנְּעִיר מֵת, מְשֻׁכָּב עַל-מִטָּתוֹ.
4,33 וַיָּבֹא, וַיִּסְגֵּר הַדָּלֶת בְּעֵד שְׁנֵיהֶם; וַיִּתְּפֹלֵל, אֶל-יְהוָה.
4,34 וַיַּעַל וַיִּשְׁכַּב עַל-הַיֶּלֶד, וַיִּשֶׂם פִּיּוֹ עַל-פִּיּוֹ וְעֵינָיו עַל-עֵינָיו וְכַפָּיו עַל-כַּפָּיו, וַיִּגְהַר, עָלָיו; וַיִּחַם, בְּשֵׁר הַיֶּלֶד.
4,35 וַיֵּשֶׁב וַיִּלֶךְ בְּבֵית, אִמַּת הַנָּה וְאִמַּת הַנָּה, וַיַּעַל, וַיִּגְהַר עָלָיו; וַיִּזְוֹרֵר הַנְּעִיר עַד-שֶׁבַע פְּעָמִים, וַיִּפְקַח הַנְּעִיר אֶת-עֵינָיו.
4,36 וַיִּקְרָא אֶל-גִּיחִזִּי, וַיֹּאמֶר קְרָא אֶל-הַשְּׂנֹמִית הַזֹּאת, וַיִּקְרָאָהּ, וַתָּבֹא אֵלָיו; וַיֹּאמֶר, שְׂאֵי בְּנִי.
4,37 וַתָּבֹא וַתְּפֹל עַל-רַגְלָיו, וַתִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה; וַתִּשָּׂא אֶת-בְּנָהּ, וַתַּצֵּא. {פ}
4,38 וַאֲלִישֶׁע שָׁב הַגְּלִגְלָה, וְהַרְעֵב בְּאַרְץ, וּבְנֵי הַגְּבִיאִים, יִשְׁבִּים לַפְּנֵיו; וַיֹּאמֶר לַנְּעִיר, שְׂפַת הַסִּיר הַגְּדוֹלָה, וַיִּבְשֵׁל גִּזְיוֹ, לְבְנֵי הַגְּבִיאִים.
4,39 וַיֵּצֵא אֶחָד אֶל-הַשְּׂדֵה, לְלַקֵּט אֲרֹת, וַיִּמְצָא גֶפֶן שְׂדֵה, וַיִּלְקֹט מִמֶּנּוּ פִקְעֹת שְׂדֵה מְלֵא בְּגָדָיו; וַיָּבֹא, וַיִּפְלַח אֶל-סִיר הַגִּזְיוֹ--כִּי-לֹא יָדְעוּ.
4,40 וַיִּצְקוּ לְאֲנָשִׁים, לְאֹכֹל; וַיְהִי כְּאֹכְלֵם מִהַגִּזְיוֹ וְהֵמָּה צָעֲקוּ, וַיֹּאמְרוּ מוֹת בְּסִיר אִישׁ הָאֱלֹהִים, וְלֹא יִכְלוּ, לְאָכֹל.
4,41 וַיֹּאמֶר, וַיִּקְחוּ-קֶמַח, וַיִּשְׁלַךְ, אֶל-הַסִּיר; וַיֹּאמֶר, צַק לָעַם וַיִּאֲכְלוּ, וְלֹא הָיָה דְבַר נֶעַ, בְּסִיר. {ס}
4,42 וַאִישׁ בָּא מִבְּעַל שְׁלֶשָׁה, וַיָּבֹא לְאִישׁ הָאֱלֹהִים לָחֵם בְּכֹרִים עֶשְׂרִים-לָחֵם שְׁעָרִים, וְכֹרֶמֶל, בְּצִקְלָנוּ; וַיֹּאמֶר, תֵּן לָעַם וַיִּאֲכְלוּ.
4,43 וַיֹּאמֶר, מִשְׁרָתוֹ, מַה אֲתֵן זֶה, לַפְּנֵי מַעָה אִישׁ; וַיֹּאמֶר, תֵּן לָעַם וַיִּאֲכְלוּ--כִּי כֹה אָמַר יְהוָה, אֲכַל וְהוֹתֵר.
4,44 וַיִּתֵּן לַפְּנֵיהֶם וַיִּאֲכְלוּ וַיּוֹתֵרוּ, כְּדַבֵּר יְהוָה. {פ}